

Regionale Veteranendag in Goirle op 2 november 2013.

Veteranen zijn zeer divers van achtergrond en leeftijd. De oudste veteranen zijn ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, de jongste veteranen zijn net teruggekeerd van hun missie in Afghanistan. Maar één ding hebben alle veteranen gemeen: ze hebben allen hun eigen verhaal.

De gemeenten Goirle, Tilburg, Oisterwijk en Loon op Zand organiseren op 2 november a.s. een Regionale Veteranendag: een middag waarop de veteranen uit onze regio samenkomen en hun verhalen kunnen delen.

In het kader van de Regionale Veteranendag geven wij het woord aan de 79 jarige veteraan Henk Spierings uit Goirle die wij hiervoor hebben benaderd. Dit is zijn verhaal over zijn uitzending naar het voormalige Nederlands Nieuw-Guinea.

“In oktober 1954 ben ik bij het Korps Mariniers in Doorn opgekomen als dienstplichtige (zee milicien, in Marine termen). Na 6 maanden militaire opleiding konden wij zogenaamd kiezen voor Oost of West Indië met als resultaat dat 90% van onze klas werd uitgezonden naar het onherbergzame Nederlands Nieuw-Guinea”. Na een drie dagen durende vlucht met een Constellation kwam Spierings aan in Biak waar meteen werd gestart met een tropenopleiding. Hij vertelt uitgebreid over zijn opleiding tot infanterist gewerschutter/verkenner en zijn dagelijkse werkzaamheden. Spierings: “Na mijn opleiding in Biak ben ik ingezet op een aantal buitenposten van het grote eiland Nieuw-Guinea. Vaak was ik op patrouille met ons peloton, op zoek naar mogelijke Indonesische infiltranten. Het patrouilleren was ook een vorm van machtsvertoon in de omgeving. Gedurende deze patrouilles voerden wij ook taken uit in opdracht van het Gouvernement zoals het tellen van de lokale bevolking in de kampongs, waar nauwelijks blanken kwamen”. Spierings zegt dat hij zijn tweejarige dienstplicht in een relatief rustige tijd heeft vervuld. Een collega die is verdrongen hebben wij daar helaas moeten achterlaten.

“Het contact met het thuisfront bestond in die jaren uitsluitend via de luchtpost. Maar je was geborgen binnen het Korps en samen maakten wij er het beste van. Ook sportten wij regelmatig. In onze schaarse vrije tijd gingen we naar de wapenkamer om jachtgeweren of karabijnen op te halen voor de jacht op wilde varkens en herten. Dit was afhankelijk van het gebied waar je toen dienst deed”.

Spierings heeft zijn uitzending naar Nieuw-Guinea niet willen missen. “Tijdens een patrouille met volle bepakking ervaar je al snel hoe zwaar het terrein is met bergen en moerassen waar je doorheen moet. Steeds leerden we onze grenzen te verleggen”. Zeer belangrijk vindt hij de kameraadschap tijdens de uitzending en de binding met elkaar. Dit is ook de reden dat hij na zijn terugkeer in Nederland vanaf 1985 met enkele maten regelmatig reünies organiseert voor de leden van zijn peloton. Door de jaren heen zijn er telkens weer andere Mariniers bij gekomen, zowel van oudere lichteningen maar ook van de laatste lichteningen die in Nieuw-Guinea hebben gediend, zodat de reünies steeds groter in omvang werden. “Elk jaar zijn de deelnemers blij elkaar weer eens te zien en vertellen zij na afloop dat ze weer een fijne dag hebben gehad. Dat geeft de reüniecommissie weer moed om de volgende reunie weer voor te bereiden”.

Zowel de Landelijke als de Regionale Veteranendag vindt Spierings prima initiatieven. Hieraan neemt hij regelmatig deel. Spierings: “Op de Veteranendag ervaar ik de waardering voor de veteranen door de overheid en de bevolking”. Terugkijkend op zijn uitzending zegt hij: “Ik heb geen negatieve ervaringen aan deze periode overgehouden, maar wel als een zeer leerzame periode ervaren want opgeven kwam niet in ons woordenboekje voor”.

Foto uit de privécollectie van Henk Spierings, Biak (Nederlands Nieuw-Guinea) 1955

Tekst van Jan Schrijver en Hans Kroes